

[Valdemar Sørensen.]

torer sidder i deres Ejendomme. Deres Kaar kan være yderst forskellige. Der kan være nogle, som under de ændrede Forhold tjener flere Penge end ellers og er i Stand til at bære deres Byrder; der kan være andre, som er tynget af Arbejdsløshed og Indtægtsnedgang — hvad de fleste rimeligvis er —, og som derfor har vanskeligere ved at klare den i Dag end ellers, saa jeg kan slet ikke se, at det Ræsonnement, det ærede Medlem stiller op, dækker det, vi taler om her. Det ærede Medlem giver disse Mennesker en direkte Anvisning paa, at de kan komme ud af deres Hus uden Tab. Men det er jo ikke Hensigten; disse Folk vil for største Delens Vedkommende sikkert helst blive siddende i deres Ejendom.

Anden Næstformand (Westermann): Det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby har Ordet for en kort Bemærkning.

Jensen-Broby: Forholdet er ikke alene det, at de paagældende ikke kan komme galt af Sted, idet de altid kan afhænde Ejendommen og faa deres Penge ind, ja, mere til, fordi Priserne er steget saa stærkt, men tillige har Pengerigeligheden, Beskæftigelsesforholdene og Indtægterne i de sidste Aar været af en saadan Art, at det ikke skulde være nødvendigt at gaa til ekstraordinære Foranstaltninger.

Anden Næstformand (Westermann): Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Valdemar Sørensen: Jeg kender for mit personlige Vedkommende adskillige Debitorer i den Slags Ejendomme, som under de nuværende Forhold er ude i Arbejdsdeling med alle de dermed følgende Belastninger af deres Budget, og jeg kender Folk i disse Ejendomme, der er arbejdsløse. Det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby maa ikke henvise til, at disse Mennesker under de økonomiske Omstændigheder, vi lever under, har lettere ved at bære de Byrder, der er paalagt dem.

Indenrigsministeren (Knud Kristensen): Trods den Uenighed, der har været om et enkelt Punkt, har man dog været

enig om at støtte Lovforslagets Gennemførelse. Derfor takker jeg.

Med Hensyn til disse Statsboligfonds-laantagere er jeg ikke utilbøjelig til at mene, at de under Hensyn til de Forhold, der forelaa dengang, har nogen Grund til at gaa ud fra, at de ikke er blevet behandlet saadan, som de i hvert Tilfælde selv havde troet, at de skulde behandles. Jeg mener heller ikke, man kan sige, at det offentlige i og for sig har givet Tilsagn, som det ikke har opfyldt, men der kom i en Periode mellem Tilsagnet og Opfordringen til at bygge en Rentestigning og dermed et Kursfald, som ingen havde forudset, og som derfor er kommet Laantagerne til Skade.

Jeg vil slet ikke sige, at disse Folk er godt stillede, og at der ikke kunde være Grund til at tage Spørgsmaalet op til en mere generel Løsning, men jeg har ikke ment paa nærværende Tidspunkt at kunne gaa ind derpaa. Navnlig er der en Ting, som synes mig at betyde en noget ulige Behandling af disse Folk. Der er jo en Bestemmelse i Loven om, at med Hensyn til det Hensandslaan, de i sin Tid fik, kunde man frafalde Renteberegningen, for saa vidt de vedkommende Kommuner, som, saa vidt jeg husker, var Halvgaranter, ogsaa vilde frafalde, og det har bevirket, at i visse Kommuner svarer de ingen Rente, og i andre Kommuner svarer de Rente. Det er selvfølgelig ikke nogen helt god Ordning, men det er vanskeligt at komme bort fra den, medmindre man skal gaa til en Ændring af den Lov, som vi dengang havde. Det har jeg ikke været uvillig til at tage op til Overvejelse, jeg har ogsaa overvejet det, men det er et Spørgsmaal, som har været taget op til Overvejelse af næsten samtlige Indenrigsministre, der har siddet siden den Tid, og som ingen af dem har formaaet at løse, i hvert Tilfælde ikke paa en for begge Parter tilfredsstillende Maade. Jeg vil heller ikke love, at jeg kan være saa heldig at løse det, men et Forsøg derpaa er jeg ikke uvillig til at gøre.

Anden Næstformand (Westermann): Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Valdemar Sørensen: Jeg ved godt, at der i de Aar, hvor jeg har fulgt disse Sager